

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/547/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2508204215
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2508204215.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Mária Klepancová, v právnej veci žalobcu: 1. U. J. W., nar. X.X.XXXX, bytom L., W. S. XXXX/XX, 2. HERMES TRADE, s.r.o., so sídlom Vranov nad Topľou, Kalinčiakova 805, IČO: 36 245 461, obaja zastúpení spoločnosťou: Bizoň & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Hviezdoslavovo nám. 25, IČO: 36 833 533, proti žalovanému: BK group, a.s., so sídlom Piešťany, Dopravná 19, IČO: 34 119 442, zastúpenému advokátkou: JUDr. Alena Kaplanová, so sídlom Piešťany, Nám. 1. mája 14, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 12.7.2012 č.k. 7C/440/2008-450, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovia **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia v sume 9.550,55 Eur, k rukám právnej zástupkyne žalovaného, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že žalobkyňa 2 je výlučnou vlastníčkou označených nehnuteľností v kat. úz. obce a v okrese L. zapísaným na LV č. XXXX zamietol, pričom zároveň druhou výrokovou vetou rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), § 27 ods. 1, 3, 6, § 131 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka ako i § 2 ods. 1 písm. e) zák. č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri. Vecne súd argumentoval tým, že v súčasnosti sú závažné zapísané a zverejnené údaje a listiny podľa ktorých ohľadom žalobcu 2 platí, že jeho štatutárnym orgánom - konateľom je G. K., pričom táto jeho funkcia vznikla dňom 2.9.2004. Na tomto závere podľa prvostupňového súdu nemôže nič zmeniť ani právoplatne skončené konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9Cbs/164/2004, keďže vychádzajúc z viazanosti iba výrokom právoplatného rozsudku (§ 159 ods. 2 O.s.p.), nemožno dospieť k jednoznačnému záveru, ku ktorému dátumu vzniklo žalobcovi 1 konateľské oprávnenie v spoločnosti žalobkyne 2, na základe čoho nemožno dospieť k záveru, že tento bol konateľom žalobkyne 2 i v čase realizovaného prevodu predmetných nehnuteľností. Ust. § 27 ods. 3 a 6 Obchodného zákonníka pritom poskytujú ochranu tretím osobám, ktoré konajú v dobrej viere, že údaje o štatutárnych orgánoch zapísané v obchodnom registri a zverejnené sú správne a zodpovedajú skutočnosti. Nevyužitím možnosti domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spôsobom a v lehotách ustanovených Obchodným zákonníkom v § 131 došlo k nezvratnému zániku (preklúzii) tohto práva t.j. k strate možnosti domáhať sa tejto hmotnoprávnej i procesnoprávnej ochrany podľa všeobecných predpisov vrátane podania určovacej žaloby, v rámci ktorej by bolo nutné posudzovať vyššie uvedenú otázku ako predbežnú. Inak povedané, po márnom uplynutí lehoty uvedenej v § 131 ods. 1 Obchodného

zákonníka nemožno preskúmať platnosť uznesenia valného zhromaždenia a uznesenie je preto potrebné považovať za platné. Za uvedeného stavu sa potom žalobcovia vzhľadom na § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka nemôžu dovolávať toho, že uvedené zmluvy o prevode nehnuteľností, ktoré urobil za žalovanú 1 G. K., ktorý bol v čase ich uzavretia zapísaný v obchodnom registri ako štatutárny orgán, nie sú platné a účinné, a to ani s poukazom na list právneho zástupcu žalobcov doručený predsedovi predstavenstva až dňa 18.5.2006, resp. na jeho stretnutie so žalobcom 1, na ktorom mu mal byť predložený neprávoplatný rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci 22Cbs/6/2005-170. Je tomu tak preto, že preukázanie porušenia pravidiel pri ustanovovaní štatutárnych orgánov je predovšetkým otázkou určenia neplatnosti uznesení valných zhromaždení obchodných spoločností. Za dôkaz podľa § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka tak nemožno považovať skutočnosť, že bola podaná žaloba ohľadne právneho sporu o vlastníctvo a konateľstvo spoločnosti, alebo predloženie neprávoplatného rozsudku súdu, pričom súd dodal, že výrokom tohto rozsudku bol zamietnutý návrh G. K., ktorým sa domáhal určenia platnosti jeho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu uzavretej so žalobcom 1. Dôkazom v zmysle § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka treba rozumieť kvalifikovanú subjektívnu vedomosť o tejto skutočnosti, pričom dôkazné bremeno nedostatku dobrej viery nesie osoba, ktorá sa jej nedostatku dovoláva, v danom prípade teda žalobcovia, ktorí svoje dôkazné bremeno neuniesli. Vzhľadom na uvedené prvostupňový súd vyslovil názor, že v danej veci je vylúčené posudzovanie platnosti právnych úkonov, predmetom ktorých bol prevod vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam podľa § 39 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. Zákona o katastri nehnuteľností, nakoľko týmto by sa obchádzala špeciálna práva úprava obsiahnutá v § 131 Obchodného zákonníka, ktorá by tým strácala zmysel a uplatnenie, nakoľko je zrejmé, že by súd v tomto konaní musel ako predbežnú otázku preskúmať predovšetkým platnosť ustanovenia G. K. na konateľa žalovanej 2, ku ktorému došlo na základe rozhodnutia jediného spoločníka žalobkyne 2. Súd zamietol ďalšie návrhy právneho zástupcu žalobcov na doplnenie dokazovania, keďže s poukazom na vyššie uvedené má za to, že ich vykonanie v danej veci by bolo neúčelné a nehospodárne. Keďže v danom prípade nebolo možné o náhrade trov konania rozhodnúť, súd uzavrel, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol samostatným uznesením zo dňa 20.11.2012 č.k. 7C/440/2008-549 tak, že výrokom I. žalobcovi 1 uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania o nariadenie predbežného opatrenia v sume 610,54 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia k rukám právnej zástupkyne žalovaného a výrokom II. žalobcom 1 a 2 uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 2.186,27 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia k rukám právnej zástupkyne žalovaného. Uzneseniu napadli odvolaním obe strany, odvolacie konanie je vedené pod č. k. 24Co/548/2013.

Proti tomuto rozsudku podali prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie obaja žalobcovia, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania. Ako odvolacie dôvody označili dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h), § 205 ods. 2 písm. b), c) a f) O.s.p. Dôvodili tým, že podstatou sporu je rozhodnutie, či sa jedná o taký špecifický prípad, v ktorom by prvostupňový súd v rozpore s doterajšou súdnou praxou a v rozpore s pre neho záväznými právoplatnými rozhodnutiami inštančne vyšších súdov mohol chrániť práva žalovaného vzniknulé z neplatnej kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, keď žalovaný ako kupujúci si v čase kúpy bol vedomý, že kupuje nehnuteľnosti od nevlastníka a to z dôvodu ústneho upozornenia zo dňa 15.3.2006 a písomného upozornenia zo dňa 17.5.2006. V ďalšom odvolatelia poukázali na ustálenú právnu teóriu a sudcovskú prax pri rozhodovaní vo veciach nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od nevlastníka, ako aj a existujúce právoplatné rozhodnutia súdov, ktoré boli pre prvostupňový súd záväzné s tým, že súdy sú viazané rozhodovacou praxou vyšších súdov, pričom nie je vylúčená odchýlka od všeobecne ustálenej súdnej praxe, avšak táto musí byť riadne zdôvodnená a opierať sa o akceptovateľné a racionálne objektívne dôvody. Súdy musia podať podrobnú a detailnú právnu analýzu, prečo by práve daný prípad mal byť vyňatý spod právnych princípov, ktoré už boli súdnymi autoritami ustálené a čím je tento prípad špecifický. Inak bude rozhodnutie zaťažené vadami nepreskúmateľnosti. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu pritom v zmysle konštantnej súdnej judikatúry predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Podľa odvolateľov prvostupňový súd nerešpektoval požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., čím im odňal možnosť konať pred súdom. V odôvodnení rozsudku totiž nezhrnul procesnú argumentáciu žalobcov, vôbec sa s ňou nevysporiadal a ani neuviedol všetky ich relevantné skutkové a právne tvrdenia použité v konaní. Taktiež opomenul konfrontovať napadnutý rozsudok so záväzným právnym názorom jemu

priamo nadriadeného Krajského súdu v Trnave v rozhodnutí 24Co/368/2010. Zdôraznil, že prvostupňový súd postupoval pri svojom rozhodnutí nezákonne, keďže nerešpektoval výroky právoplatných súdnych rozhodnutí a právne názory inštančne vyšších súdov, bez riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia prečo sa od ich právnych názorov podstatne odchyľil. V tejto súvislosti odvolatelia poukázali na viaceré rozhodnutia súdov. V ďalšom odvolatelia upomenuli na základné skutkové okolnosti prípadu v rámci ktorých zdôraznili, že zákonnosť a pravdivosť zápisu žalobcu 1 ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 na základe zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 3.8.2004, ktorú uzavrel žalobca 1 a G. K., s účinnosťou od 13.8.2004, nebola nikdy nijakým spôsobom spochybňovaná. Dňa 2.9.2004 podal G. K. návrh na zápis zmeny zapísaných údajov v obchodnom registri na základe ktorého bol dňa 2.9.2004 zapísaný do obchodného registra ako jediný spoločník a konateľ žalobcu 2, pričom podkladom na vykonanie tohto zápisu bolo len čestné prehlásenie G. K. s tým, že od zmluvy o prevode obchodného podielu odstúpil. Keďže žalobca 1 považoval zápis G. K. ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 za protiprávny, podal návrh na zápis zmeny zapísaných údajov, ktorým žiadal zápis svojej osoby ako jediného spoločníka a konateľa žalobcu 2 do obchodného registra. Súd ale odmietol zápis na základe jeho návrhu vykonať. V ďalšom žalobcovia zdôraznili, že rozsudkom zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 Krajský súd v Bratislave určil, že žalobca 1 je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2, ktorý rozsudok bol právoplatne potvrdený rozsudkom NS SR a oba rozsudky nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009, keď dovolanie bolo odmietnuté ako neprípustné. V priebehu tohto súdneho konania uzavrel G. K. v mene žalobcu 2 so spoločnosťou Axton Development, s.r.o., v mene ktorej konal ten istý G. K. ako konateľ, kúpnu zmluvu zo dňa 27.2.2006, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam v kat. úz. obce a v okrese L. zapísaným na LV č. XXXX zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. Dňa 15.3.2006 bol žalovaný žalobcom 1 na túto skutočnosť upozornený ústne a dňa 17.5.2006 aj písomne. Dňa 18.4.2006 uzavrela potom spoločnosť Axton Development, s.r.o., so žalovaným kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam na žalovaného.

V ďalšom odvolatelia poukázali na podstatu svojej právnej argumentácie s tým, že prvou podstatnou predbežnou otázkou je ustálenie kto bol konateľom žalobcu 2 v čase prevodu nehnuteľností zo žalobcu 2. Na túto skutočnosť žalobcovia predložili rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 a NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 1Obo 49/2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009, v ktorých súdy určili, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 je žalobca 1. Uviedli pritom, že predmetné rozsudky majú deklaratórny charakter a preto z nich jasne vyplýva, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2 od dátumu jeho platného vymenovania do funkcie t.j. odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný dňa 13.8.2004. Žalobca 2 preto nikdy platne nepreviedol nehnuteľnosti na spoločnosť Axton Development, s.r.o., keďže kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností podpísal za žalobcu 2 G. K., ktorý nebol oprávnený konať v jeho mene. Vlastnícke právo zapísané v katastri nehnuteľností sa pritom považuje iba za vyvrátenú právnu domnienku. Ako nevlastník potom nebola spoločnosť Axton Development, s.r.o. oprávnená previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na žalovaného, v zmysle zásady podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má. Žalobcovia ďalej v priebehu konania tvrdili, že žalovaný nebol dobromyseľný pri podpísaní predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 18.4.2006 v tom, že nehnuteľnosti kupuje od ich vlastníka, keďže dňa 15.3.2006 bol osobne informovaný žalobcom 1, že spoločnosť Axton Development, s.r.o. nie je vlastníkom daných nehnuteľností. O tomto bol žalovaný dodatočne informovaný aj listom zo dňa 17.5.2006. Žalovaný napriek tejto informácii na vlastné riziko podpísal dňa 18.4.2006 kúpnu zmluvu o kúpe daných nehnuteľností so spoločnosťou Axton Development, s.r.o. uvedomujúc si, že nehnuteľnosti kupuje od subjektu, ktorý nie je ich vlastníkom. Keďže žalobca 1 sa domohol určenia svojich konateľských práv pred súdmi, nebolo potrebné uvedenú otázku ďalej preukazovať a ani zisťovať, či sa domáhal v zmysle § 131 Obchodného zákonníka určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol G. K. zapísaný ako konateľ žalobcu 2.

Pokiaľ ide o základy právnej obrany žalovaného, odvolatelia poukázali na to, že uvádzal, že nehnuteľnosti nadobudol od spoločnosti Axton Development, s.r.o., ktorá bola zapísaná ako vlastníka príslušnou správou katastra. Žalovaný sa ďalej bránil tým, že žiaden z predložených rozsudkov nespochybňuje, že G. K. bol v čase daného prevodu nehnuteľnosti konateľom žalobcu 2, pričom žalobca 1 sa v zmysle § 131 Obchodného zákonníka v zákonnej lehote nedomáhal určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol ustanovený do funkcie konateľa žalobcu 2 G. K. a citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave neurčuje od akého dátumu je žalobca 1 konateľom žalobcu 2. V záverečnom návrhu žalovaný doplnil, že zo spoločenskej zmluvy žalobcu 2 vyplýva, že má od svojho založenia

vytvorené dve funkcie konateľov. Žalovaný tiež uvádzal, že spoločnosť Axton Development, s.r.o. bola pri nadobúdaní vlastníckeho práva dobromyseľná o tom, že G. K. je konateľom žalobcu 2, pričom je povinnosťou zapísanej osoby preukázať, že tretia osoba o nesprávnosti do obchodného registra zapísaných údajov vedela. Odvolatelia zdôraznili, že žalovaný nespochybnil platnosť kúpnej zmluvy, ktorou žalobca 2 nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a dokonca výslovne mal uviesť, že trvá na tom, že predmetná kúpna zmluva je platná.

Podľa odvolateľov prvostupňový súd v napadnutom rozsudku nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu a právoplatné súdne rozhodnutia, ktorými bolo určené, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2. Otázka konateľstva v mene žalobcu 2 bola predbežná otázka, ktorá bola právoplatne rozhodnutá rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 a rozsudkom NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 1Obo 49/2008, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 31.7.2009. Všeobecné súdy v uvedených rozsudkoch určili, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 je žalobca 1. Z uvedených rozsudkov pritom vyplýva, že majú deklaratórne a nie konštitutívne účinky, z čoho je nutné vyvodiť, že žalobca 1 je konateľom žalobcu 2 odo dňa jeho platného vymenovania do funkcie konateľa t.j. odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný dňa 13.8.2004. Za nesprávny považujú žalobcovia záver prvostupňového súdu, ktorý sa stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, podľa ktorého žalobca 1 sa mal domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia v zmysle § 131 a nasl. Obchodného zákonníka. Otázka konateľstva v mene žalobcu 2 už bola ako predbežná riešená v citovaných právoplatných rozhodnutiach Krajského súdu Bratislava nadväznom na rozhodnutie NS SR, pričom týmito rozsudkami nebol žalobca 1 ustanovený do funkcie konateľa, ale bolo nimi deklarované, že konateľom už je a bol, je teda zrejmé, že odo dňa podpisu zmluvy z 3.8.2004, ktorej vklad bol do obchodného registra realizovaný 13.8.2004. V ďalšom žalobcovia dali do pozornosti právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení zo dňa 24Co/368/2010 zo dňa 22.2.2011, podľa ktorého Krajský súd Bratislava rozsudkom v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR, ktoré sú právoplatné určil, že žalobca 1 je výlučným spoločníkom a konateľom žalobcu 2. Z vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom NS SR, ktoré sú v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. záväzné tak pre účastníkov, ako i pre súd, teda vyplýva, že žalobca bol od prevodu obchodného podielu na neho zmluvou zo dňa 3.8.2004, ktorej vklad do obchodného registra bol realizovaný dňa 13.8.2004 a dosiaľ je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2. Z uvedeného odvolatelia vyvodili, že otázka konateľstva bola právoplatne vyriešená a Okresný súd Piešťany si ju s poukazom na § 159 ods. 2 a § 226 O.s.p. ako i Nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 192/06, nemohol samostatne posudzovať v napadnutom rozsudku. Prvostupňový súd teda nebol oprávnený samostatne posudzovať skutočnosť, či bol G. K. v roku 2006 oprávnený konať v mene žalobcu a scudzovať v jeho mene nehnuteľnosti. Žalobcovia zdôraznili, že sú toho názoru, že prvostupňový súd rozhodol v rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p., nakoľko nerešpektoval právoplatné deklaratórne rozsudky o určení konateľstva v mene žalobcu 2 a zároveň rozhodol o otázke, ktorá už bola právoplatne vyriešená jeho nadriadeným súdom v uznesení zo dňa 22.2.2011, čím konal v rozpore s § 226 O.s.p. Tým prvostupňový súd porušil viaceré procesné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zároveň konal v rozpore s princípom právnej istoty, čím porušil právo žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantovaný v čl. 46 Ústavy SR.

Podľa odvolateľov súd konal i zmätočne, nakoľko na jednej strane akceptoval procesné úkony žalobcu 2 v mene ktorého konal žalobca 1 a na druhej strane v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nie je možné ustáliť, že žalobca 1 je konateľom žalobcu. Prvostupňový súd totiž v priebehu konania akceptoval všetky procesné podania, ktoré urobil žalobca 2 aj keď ich nevykonal v jeho mene G. K. zapísaný v obchodnom registri ako jeho konateľ, čím de facto ustálil, že žalobca 1 je oprávnený konať v mene žalobcu 2 a to spätne ku dňu podania žaloby. V dôsledku toho je podľa žalobcov postup Okresného súdu Piešťany zmätočný.

V ďalšej časti odvolania žalobcovia uviedli, že nemajú záujem spochybňovať existenciu vlastníckeho práva žalobcu 2 k nehnuteľnostiam k stavbe so súp. č. XXXX na parc. č. XXXX predtým, ako bola prevádzaná na spoločnosť Axton Development, s.r.o. Vlastnícke právo žalobcu 2 preukazovali oficiálnou informáciou zo Správy katastra Piešťany. S poukazom na § 134 O.s.p. sa považuje vlastnícke právo žalobcu 2 k nehnuteľnostiam ku dňu ich prevodu na spoločnosť Axton Development, s.r.o. za preukázané listinným dôkazom (verejnou listinou), pokiaľ nevyjde v súdnom konaní najavo opak. Podľa odvolateľov vlastnícke právo žalobcu 2 k nehnuteľnostiam ku dňu ich neplatného prevodu na spoločnosť Axton Development, s.r.o. je preukázané listinnými dôkazmi - verejnými listinami vydanými Správou katastra

Piešťany v rámci jej právomoci a medzi účastníkmi nesporné, nakoľko túto skutočnosť žiadny z nich nespochybnil. Podľa žalobcov v ďalšom priebehu konania je potrebné vychádzať z dispozičnej zásady a zásady materiálnej pravdy, v zmysle ktorých sa skutočnosti medzi účastníkmi nesporné, v sporovom súdnom konaní nedokazujú. Spornou je až skutočnosť, či bol platný prevod nehnuteľností zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, na ktorú sa má súd obmedziť.

K platnosti prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. a následného prevodu na žalovaného upriamil pozornosť na to, že pri prevode nehnuteľností zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v mene kupujúceho aj predávajúceho subjektu konal ako štatutárny orgán G. K., ktorému boli známe všetky okolnosti týkajúce sa obchodnej činnosti ako aj evidencie vedenej obchodným registrom vo vzťahu k žalobcovi 2, nakoľko to bol on, kto sa s pomocou súdov zmocnil obchodného podielu a konateľstva v mene žalobcu 2 len čestným prehlásením. Kupujúci teda nemohol byť pri uzatváraní kúpnej zmluvy dobromyseľný v tom, že v mene žalobcu 2 koná oprávnená osoba. V zmysle § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka sa spoločnosť Axton Development, s.r.o. nemôže domáhať svojej dobromyseľnosti o tom, že kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností zo dňa 27.2.2006 uzatvárala s vedomím, že v mene žalobcu 2 koná oprávnená osoba. Podľa odvolateľa v napadnutom rozsudku nie je riadne a vyčerpávajúco vysvetlené prečo by mala byť spoločnosť Axton Development, s.r.o. dobromyseľná o správnosti zápisu G. K. ako konateľa žalobcu 2. Napriek tomu, že žalobcovia k tejto otázke uviedli rozsiahlu skutkovú a právnu argumentáciu, prvostupňový súd sa ňou nezaoberal, čím rozsudok trpí vadou riadneho odôvodnenia, v dôsledku čoho bola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené ich právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa odvolateľov právny úkon, ktorým sa G. K. snažil protiprávne previesť majetok žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v snahe dosiahnuť neoprávnený majetkový prospech pre nadobúdateľa svojím obsahom a účelom odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom, v dôsledku čoho je absolútne neplatný. S poukazom na § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka zdôraznili, že predmetná kúpna zmluva nebola za žalobcu 2 podpísaná konajúcou osobou a teda nie je platným písomným právnym úkonom. Z daného odvolateľa vyvodili, že kúpna zmluva zo dňa 27.2.2006 podpísaná G. K. konajúcim v mene spoločnosti Axton Development, s.r.o. a tým istým G. K. konajúcim v mene žalovaného 2 je v zmysle § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho sa nadobúdateľ nikdy nestal vlastníkom nehnuteľností aj keď kataster nehnuteľností ho v rozpore s právnym stavom zaevidoval ako vlastníka. S poukazom na § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z nevlastníka na tretiu osobu je právny úkon, ktorého plnenie je nemožné a preto je absolútne neplatný. Výnimky zo zásady nemo plus iuris at alium transferre potest quam ipse habet sa na daný prípad nevzťahujú. V danom prípade nemožno konštatovať, že by zmluvné strany konali v dobrej viere. Spoločnosť Axton Development, s.r.o. predávala nehnuteľnosti s vedomím, že jej nepatria, na čo bol pred podpisom kúpnej zmluvy upozornený aj žalovaný. Ani jedna zo zmluvných strán teda nekonala pri podpise kúpnej zmluvy v dobrej viere a žalovaného nie je možné ani označiť za poctivého nadobúdateľa. Nie sú teda splnené zákonné podmienky pre prelomenie zásady nemo plus iuris at alium transferre potest quam ipse habet vo vzťahu medzi spoločnosťou Axton Development, s.r.o. a žalovaným, táto zásada sa preto v danom právnom vzťahu uplatní v plnej miere. Žalovaný teda nemohol nadobudnúť vlastnícke právo od spoločnosti Axton Development, s.r.o., ktorá nehnuteľnosti nikdy nevlastnila a zároveň spoločnosť Axton Development, s.r.o. nemohla na žalovaného previesť tie práva, ktoré v čase prevodu nemala.

Na základe vyššie uvedenej argumentácie žalobcovia v odvolaní uzavreli, že prvostupňový súd a) si v napadnutom rozsudku samostatne posudzoval predbežnú otázku konateľstva v mene žalobcu 2, hoci táto už bola právoplatne vyriešená v inom konaní, pričom ju posúdil iným spôsobom a tento svoj právny názor nepodložil dostatočnou argumentáciou, b) konal zmätočne, keď na jednej strane akceptoval všetky procesné úkony žalobcu 2, ktoré v jeho mene vykonal žalobca 1 a na druhej strane v napadnutom rozsudku konštatoval, že je potrebné vychádzať z údajov zapísaných v obchodnom registri, kde je ako konateľ žalobcu 2 zapísaný G. K., c) bez riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia iba stručne skonštatoval, že žalobcovia nepreukázali vedomosť spoločnosti Axton Development, s.r.o. o správnosti zápisu G. K. ako konateľa žalobcu 2, pričom opomenul zaujať stanovisko k rozsiahlej argumentácii žalobcov, ktorá preukazuje vedomosť G. K. a teda aj spoločnosti Axton Development, s.r.o. o tom, že G. K. je zapísaný ako konateľ žalobcu 2 v rozpore so skutočným právnym stavom, d) na základe nesprávnych právnych záverov vôbec neposudzoval platnosť scudzovacích úkonov, ktorými boli nehnuteľnosti prevedené zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. a následne na žalovaného. Z vyššie uvedených skutočností žalobcovia vyvodili, že prvostupňový súd pochybil,

rozhodol nesprávne a nezákonne a preto navrhli, aby odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v úvode odvolania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému odvolaniu žalobcov, podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhol napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdiť, pričom si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil v podaní z 10. 09. 2012 sumou 9.550,55 Eur. Podľa jeho názoru nie sú naplnené odvolacie dôvody tvrdené žalobcami, odvolanie považuje za nedôvodné. Podľa žalovaného tvrdenie žalobcov o podstate sporu nekorešponduje s obsahom napadnutého rozsudku, s podstatou rozhodnutia, ani s jeho dôvodmi. Konaním nebolo preukázané, že by kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobcom 2 a Axton Development, s.r.o. zo dňa 27.2.2006 bola neplatná. Súd prvého stupňa teda nedospel k záveru, že by spoločnosť Axton Development, s.r.o. nebola vlastníkom sporných nehnuteľností a preto ani nadobudnutie vlastníckeho práva k nim žalovaným nemohol subsumovať pod problematiku nadobúdania vlastníckeho práva od nevlastníka. Definovanie podstaty sporu žalobcov preto považuje za vykonštruované. Podľa žalovaného žalobca v odvolaní nespresnil ako sa súd odchyľil od ustálenej súdnej praxe, nikde v odvolaní neuviedol konkrétne od ktorej ustálenej súdnej praxe sa mal odchyliť. Podľa názoru žalovaného napadnutý rozsudok bol súdom prvého stupňa riadne odôvodnený, odôvodnenie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je stručné, jasné, výstižné a preskúmateľné a preto nie je namieste tvrdenie žalobcov o odňatí možnosti ich konania pred súdom. V časti, v ktorej odvolatelia prezentujú svoj pohľad na základné skutkové okolnosti, v niektorých prípadoch sa výrazne odchyľujú od skutkových okolností zistených súdom prvého stupňa. Predovšetkým poukázal na to, že podkladom pre vykonanie spätného zápisu G. K. ako konateľa žalobcu 2 do obchodného registra nebolo len jeho čestné vyhlásenie. Rovnako dôvodom nevyhovenia návrhu na opätovný zápis žalobcu 1 nebolo iba nepriznanie právnej sily jeho čestnému prehláseniu, ale i to, že žalobca 1 nepreukázal neplatnosť rozhodnutia jediného spoločníka G. K. vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia zo dňa 2.9.2004, ktoré žalobcu 1 z funkcie konateľa odvolalo. Žalovaný preto skutkové závery zistené súdom prvého stupňa vyhodnotením vykonaných dôkazov považuje za správne a nepochybné. Podľa žalovaného predbežná otázka v danom konaní musí byť položená inak a tak ju správne posudzoval aj súd prvého stupňa a to, či bol G. K. oprávnený v čase prevodu sporných nehnuteľností na spoločnosť Axton Development, s.r.o. platne vykonávať právne úkony v mene žalobcu 2. Rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.1.2008 sp. zn. 9Cbs/164/04-262 ani rozsudok NS SR zo dňa 24.6.2009 sp. zn. 1Obo 49/2008 túto otázku neriešia a preto otázku, či bol G. K. oprávnený v rozhodnom období vykonávať právne úkony v mene žalobcu 2 bol v súlade so zákonom oprávnený a povinný riešiť súd prvého stupňa, pričom jeho závery v tomto smere považuje žalovaný za správne. Nakoľko citované rozsudky Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR neobsahujú vo výroku právoplatné posúdenie predbežnej otázky, ktorú skúmal súd prvého stupňa, súd nebol výrokmi týchto rozsudkov viazaný a preto z jeho strany nedošlo k porušeniu § 159 ods. 2 O.s.p. Navyiac obidva tieto rozsudky sú napadnuté mimoriadnymi opravnými prostriedkami. Žalovaný poukázal tiež na to, že uvedené súdy samostatne neposudzovali otázku platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu Róbertom K., ale túto otázku považovali za právoplatne vyriešenú rozsudkom NS SR zo dňa 18.10.2007 č.k. 6Obo 88/2006k, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.1.2006 č.k. 22Cbs/6/2005-170, ktorými bola žaloba žalobcu G. K. o určenie platnosti odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu zamietnutá. Obidve vyššie uvedené rozhodnutia ale boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR zrušené a konanie bolo vrátené späť súdu prvého stupňa, ktorý vydal dňa 21.1.2011 vo veci rozsudok. Za podstatné žalovaný ale považoval, že ani jeden z uvedených rozsudkov nie je rozsudkom podľa § 131 Obchodného zákonníka. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom Krajského súdu v Trnave v uznesení sp. zn. 24Co/164/04-262 z 22.2.2008, poukázal na to, že toto rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej a týka sa iba procesnej otázky a preto mohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania, prípadne aj k porušeniu zásady nezávislosti súdu. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že funkcia konateľa nevzniká na základe zmluvy o prevode obchodného podielu, ale v zmysle § 133 ods. 4 Obchodného zákonníka vymenovaním valným zhromaždením, v dôsledku čoho uvedený právny názor krajského súdu je v rozpore so zákonom. Okrem toho Krajský súd v Trnave zaujal aj ďalšie právne názory, napríklad v uznesení 10Co/83/2010-148 zo dňa 17.5.2010 odvolací súd vyslovil práve opačný právny názor, na ktorý sa odvoláva prvostupňový súd v preskúmanom rozsudku. Odhliadnuc od toho s poukazom na rozsudok R 80/2008 (ČR) odvolací súd môže zmeniť svoj právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení a potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý tento jeho skorší právny názor nerešpektoval. Nadväzne žalovaný uzavrel, že súd prvého stupňa nerozhodol v rozpore s § 159 ods. 2 O.s.p., ani v rozpore s § 226 O.s.p., nekonal v rozpore s princípom

právnej istoty a teda nebolo porušené právo žalobcov na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 Ústavy SR. Keďže žalobca nepodal návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bol za konateľa spätne stanovený G. K. v zmysle § 131 Obchodného zákonníka, na toto uznesenie valného zhromaždenia sa až do určenia jeho neplatnosti súdom hľadí ako na platné. G. K., je teda stále konateľom spoločnosti Hermes Trade, s.r.o. Tomu neodporuje ani existencia citovaného právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom NS SR, ktoré nadobudli právoplatnosť 31.7.2009, nakoľko žalobca 2 má od svojho založenia vytvorenú funkciu dvoch konateľov, ktorí sú oprávnení konať samostatne. V tejto súvislosti poukázal tiež na znenie § 131 ods. 4 Obchodného zákonníka.

V ďalšom žalovaný zdôraznil, že v žiadnom zo svojich vyjadrení nikdy výslovne neuviedol, že by kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006, ktorou žalovaný 2 ako kupujúci nadobudol sporné nehnuteľnosti bola platná a preto v žiadnom prípade sa nejedná o skutočnosť, ktorá by bola medzi stranami nesporná. Naopak žalovaný poukázal na rozpornosť tvrdenia žalobcov, keď na jednej strane tvrdia neplatnosť kúpnej zmluvy medzi žalobcom 2 a spoločnosťou Axton Development, s.r.o. z dôvodu, že za predávajúceho nekonala oprávnená osoba a na druhej strane tvrdia, že kúpna zmluva medzi spoločnosťou B.O.F., a.s. a žalobcom 2, ktorú v tom istom období podpísal žalobcu ten istý konateľ G. K., je platná. Podľa žalovaného súd prvého stupňa sa dôkladne zaoberal podstatnými otázkami sporu, dôsledne ich právne posúdil, rozhodnutie dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie, ani k odňatiu možnosti konať pred súdom. Skúmať otázku vedomosti a dobrej viery tretích osôb pripadá do úvahy len v prípade, ak súd vyhlási uznesenie valného zhromaždenia o vymenovaní konateľa za neplatné. V konaní podľa § 131 Obchodného zákonníka v prípade neuplatnenia tohto práva, prípadne zamietnutia žaloby aplikácia § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka neprichádza do úvahy. Žalobca v konaní nepredložil žiaden objektívny dôkaz o údajnom podvodnom konaní G. K.. Z dôvodu, že žalobca 1 neuhradil cenu za prevod obchodného podielu, G. K. dňa 26.8.2004 podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpil od zmluvy o prevode obchodného podielu, na základe čoho sa opäť stal spoločníkom žalobcu 2. Vzhľadom na to nemožno akceptovať tvrdenie žalobcov o tom, že G. K. sa snažil protiprávne previesť majetok žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development, s.r.o. v snahe dosiahnuť neoprávnený majetkový prospech nadobúdateľa a že z toho dôvodu je predmetný právny úkon - kúpna zmluva z 27.2.2006 neplatná, keďže by svojím obsahom a účelom odporovala zákonu a priečila sa dobrým mravom, nakoľko nadobúdateľ nenadobudol neoprávnený majetkový prospech. Zdôraznil, že žalobcovia v potrebnom rozsahu a kvalite dôkazov nepreukázali, že by spoločnosť Axton Development, s.r.o. nebola dobromyseľná v tom, že za spoločnosť žalobcu 2 koná pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 27.2.2006 oprávnená osoba, ani to, že by tento právny úkon odporoval zákonu a priečil sa dobrým mravom a preto by bol neplatný podľa § 39 a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že nebola preukázaná neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 27.2.2006, odpadajú aj právne dôvody tvrdenej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 18.4.2006.

Vzhľadom na uvedené žalovaný uzavrel, že účastníkom nebola odňatá možnosť konať pred súdom, že súd vec správne právne posúdil, že konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov a v súlade so zákonom rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie žalobcov preto považuje za nedôvodné a navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

Pred rozhodnutím odvolacieho súdu žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručili vyjadrenie k aktuálnemu skutkovému a právnomu stavu a k písomnému vyjadreniu žalovaného, v ktorom opätovne zhrnuli skutkový a právny stav veci, poukázali na rozhodnutia inštančne nadriadených súdov v danej veci, na nerešpektovanie záväzných právnych názorov nadriadených súdov prvostupňovým, na účinnosť § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka na danú vec, na nemožnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka, pričom upriamili pozornosť na početnú judikatúru NS SR, NS ČR a Ústavného súdu SR, ktoré k vyjadreniu pripojili ako prílohy. Zaujali tiež stanovisko k niektorým tvrdeniam žalovaného v jeho vyjadrení k odvolaniu, pričom zdôraznili závery NS SR vo veci 1Obo 49/08, že všetky právne úkony G. K. po účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu v prospech žalobcu 1 sú neplatné a že nie je potrebné domáhať sa neplatnosti úkonov urobených neoprávnenou osobou s tým, že listina na základe ktorej bol G. K. dňa 3.9.2004 zapísaný do obchodného registra ako konateľ žalobcu 2, nie je uznesením valného zhromaždenia, ani rozhodnutím jediného spoločníka, keďže ním v tom čase nebol. Je to prejav vôle tretej osoby predstierajúcej, že je jediným spoločníkom danej obchodnej spoločnosti preto nemá žiadne

právne účinky. Nie je preto potrebné domáhať sa neplatnosti daného uznesenia valného zhromaždenia. Poukázal tiež na to, že žalovaný sa svojím tvrdením na strane 10 vyjadrenia dostal do úplného excesu, pretože ak by trval na tvrdení, že kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006 ohľadom nadobudnutia sporných nehnuteľností je neplatná, pripustil by tým, že nemôžu byť platné ani nasledujúce právne úkony vykonané G. K. za žalobcu 2 a žalovaný by sa nikdy nemohol stať ich vlastníkom, ako to v konaní tvrdí. G. K. však konal pri prevode vlastníctva zo spoločnosti B.O.F., a.s. na žalobcu 2 so súhlasom konateľa U. J. W.. Poukázal pritom na písomné vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.3.2012, z ktorého citoval stať, v ktorej uviedol, že trvá na tom, že vyššie uvedené zmluvy sú platné. Pokiaľ obaja účastníci konania označili túto zmluvu za platnú a jej platnosť vo svojej doterajšej argumentácii výslovne nespochybnili, žalobcovia považujú otázku platnosti danej kúpnej zmluvy za nespornú, ktorú nie je potrebné v danom konaní riešiť. Záverom žalobcovia dospeli k názoru, že prvostupňový súd pochybil, rozhodol nesprávne a nezákonne, preto navrhujú, aby odvolací súd rozhodol v zmysle § 220 O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok zmení tak, že žalobe žalobcov zo dňa 23.4.2008 vyhovie a žalovaného zaviazhe zaplatiť žalobcom náhradu trov konania, ktoré následne špecifikoval a vyčíslil súhrnnou sumou 3.149,12 Eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), b), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1 a 2 O.s.p.), avšak pri verejnom vyhlásení rozsudku (§ 156 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napriek odôvodnenosti niektorých námietok odvolateľa, napadnutý rozsudok je nevyhnutné ako vo výroku vecne správny, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Ťažiskom sporu a tiež tohto odvolacieho konania bolo vyriešenie predbežnej otázky, či G. K. bol v čase prevodu daných nehnuteľností konateľom žalobcu 2 a teda osobou oprávnenou robiť za neho právne úkony, teda či došlo k ich účinnému prevodu zo žalobcu 2 na spoločnosť Axton Development s.r.o. a následne z Axton Development s.r.o. na žalovaného, ktorý je aktuálne ako vlastníak predmetných nehnuteľností zapísaný v Katastri nehnuteľností na LV XXXX.

Z rozsudkov Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.1.2011 č.k. 21Ncb/39/2010-423 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR zo dňa 31.7.2012 č.k. 1Obo 41/2011, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 7.8.2012, odvolací súd zistil, že potom ako predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22Cbs/6/2005-170 zo dňa 19.1.2006, v spojení s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Obo 88/2006 zo dňa 18.10.2007 boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušené a vec vrátenú súdu prvého stupňa, bolo prvostupňovým Krajským súdom v Trnave a následne i odvolacím Najvyšším súdom Slovenskej republiky už opätovne právoplatne rozhodnuté o žalobe G. K. o určenie platnosti jeho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu na žalobcu 1 zo dňa 3.8.2004 tak, že jeho návrh bol v plnom rozsahu zamietnutý, pričom súdy skonštatovali, že neboli splnené zákonné podmienky na určenie platnosti tohto právneho úkonu. Súdy pritom dospeli k zhodnému záveru, že omeškanie žalovaného (tu žalobcu 1) s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu je nepodstatné porušenie zmluvy s poukazom na § 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Žalobca (G. K.) podpísaním zmluvy v neprítomnosti žalovaného (tu žalobca 1) a nie jej osobným predložením žalovanému prejavil nedostatok záujmu na tom, aby mu bola kúpna cena pri podpise zmluvy uhradená. Žalobca predmetnú zmluvu podpísal napriek zneniu čl. III 2, v zmysle ktorého kúpna cena bude splatená pri podpise tejto zmluvy a prevodca (žalobca) potvrdzuje jej prijatie svojím podpisom. Pokiaľ žalobca nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je evidentné, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná podpísaná zmluva, napriek neuhradeniu kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Súdy potom uzavreli, že omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu bolo možné považovať za nepodstatné porušenie zmluvy a pri takomto porušení zmluvy má žalovaný právo od nej odstúpiť iba v prípade, ak žalovaný nespĺní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote na plnenie alebo vyhlási, že svoj záväzok nespĺní. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca neposkytol žalovanému dodatočnú primeranú lehotu na plnenie - zaplatenie kúpnej ceny za prevod obchodného podielu a ani nebolo preukázané, že žalovaný vyhlásil, že svoj záväzok nespĺní. Keďže potom omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu súdy považovali za nepodstatné porušenie zmluvy o prevode obchodného podielu, preto pre postup

žalovaného podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka neboli splnené zákonné podmienky. S týmito závermi súdov v danej veci sa odvolací súd plne stotožňuje. Z toho a contrario logicky vyplýva, že G. K. odstúpil od prevodu obchodného podielu na žalobcu 1 zo dňa 3.8.2004 neplatne a teda jediným spoločníkom (a konateľom) žalobcu 2 bol od účinnosti tohto prevodu žalobca 1.

Rovnako v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo už právoplatne rozhodnuté i vo veci vedenej pred Krajským súdom v Bratislave pod č.k. 9Cbs/164/2004, keď Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 22.1.2008 č.k. 9Cbs/164/04-262 vyhovel žalobe a určil, že žalobca, totožný so žalobcom 1 v tomto konaní - U. J. W. je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti HERMES Trade s.r.o. so sídlom vo Vranove nad Topľou - žalobcu 2., súd tiež určil, že zmluva o prevode obchodného podielu a zriadení záložného práva uzavretá medzi žalovaným 1 a žalovaným 2 dňa 3.9.2004 je neplatná a taktiež určil, že neplatná je aj zmluva o zriadení záložného práva na časť obchodného podielu HERMES Trade s.r.o. uzavretá medzi žalovaným 1 a žalovaným 3. Súd pritom vychádzal zo zistení, že vtedy právoplatnými rozhodnutiami Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.1.2006 č.k. 22Cbs/6/2005-170 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom NS SR zo dňa 18.10.2007 č.k. 6Obo/88/2006 bolo preukázané, že odstúpenie od zmluvy G. K. o prevode obchodného podielu zo dňa 3.8.2004 nie je platné. Keďže odstúpenie od tejto zmluvy nie je platné, zmluvy, ktorými žalovaný 1 (G. K.) prevádzal časť obchodného podielu a zriaďoval záložné právo na časť obchodného podielu HERMES Trade s.r.o. na žalovaného 2 (X. O.) a na žalovaného 3 (Ing. Y. P.) dňa 3.9.2004 sú v zmysle § 39 Obchodného zákonníka neplatné. Žalovaný 1 totiž nemohol previesť nič, čoho nebol vlastníkom i keď sa za takého vydával. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd potom určil, že žalobca (U. J. W.) je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti HERMES Trade s.r.o. so sídlom vo Vranove nad Topľou a zároveň, že zmluvy o prevode časti obchodných podielov a zriadení záložného práva uzatvorené dňa 3.9.2004 medzi žalovaným 1 a žalovanými 2 a 3 sú neplatné. Následne NS SR ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 24.6.2009 č.k. 1Obo 49/2008-248 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. Na dovolanie žalovaných 1 až 3 proti tomuto rozsudku Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, uznesením zo dňa 24.5.2012 č.k. 1Obo V/53/2011 dovolanie žalovaných pre jeho neprípustnosť uznesením zo dňa 24.5.2012 č.k. 1Obo V/53/2011 odmietol. Následne na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom SR najvyšší súd ako súd dovolací rozsudkom zo dňa 26.3.2013 č.k. 1MObo V/10/2010 dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol, keď sa nestotožnil s dôvodmi mimoriadneho dovolania, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci a že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z pohľadu vznesených námietok. Následne uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 143/2013-13 zo dňa 26.3.2013 bola sťažnosť sťažovateľky Ing. Y. P., ktorou namietala, že ostatným vyššie citovaným uznesením NS SR bolo porušené jej právo na nestranný súd ako súčasť jej základného práva na súdnu ochranu, ako zjavne neopodstatnená zamietnutá.

Na základe vyššie citovaných rozhodnutí súdov Okresný súd v Prešove v uznesení zo dňa 17.8.2012 č.k. 2Exre/149/2004, 2Exre/17/2005, Sro 14129/P v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 3.4.2013 č.k. 5Cob/85/2012-390 rozhodol, že po právoplatnosti daného uznesenia súd vykoná v obchodnom registri pri spoločnosti žalobcu 2 zápis tak, že sa vymaže v časti štatutárny orgán ako konateľ G. K. a v časti spoločníkov X. O. a Ing. Y. P. a ako štatutárny orgán konateľ a jediný spoločník sa zapíše U. J. W. - žalobca 1. Podľa aktuálneho výpisu z obchodného registra žalobca 1 je ako jediný konateľ a spoločník žalobcu 2 zapísaný aktuálne od 17.8.2013.

V zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s Ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako i rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

V zmysle § 159 ods. 1 O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním je právoplatný. Podľa ods. 2 výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Podľa ods. 3 len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Z výkladu vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že pre posúdenie významu prejudiciálnej otázky vyriešenej v inom, svojim predmetom súvisiacom konaní medzi tými istými účastníkmi platí, že súd nemôže vychádzať z iného záveru o (ne)existencii nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a túto otázku nemôže sám v inom konaní znovu posudzovať ani ako otázku predbežnú. Pre súdy je totiž výrok právoplatného rozsudku v iných než statusových veciach záväzný, ak posudzujú ako predbežnú otázku medzi účastníkmi právne vzťahy, ktoré boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím. S poukazom na znenie citovaných ustanovení je pritom zrejmé, že posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd záväzné vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzné nie je (porovnaj napríklad rozhodnutia NS ČR 23Cdo 1961/2009, 23Cdo 1454/2009). Súd teda nemôže ako predbežnú otázku v konaní znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov. Pokiaľ už bola v občianskom právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný je skorším posúdením (uznesenie NS SR 1Cdo 44/2010).

S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade predbežná otázka, či G. K. bol v čase prevodu daných nehnuteľností konateľom žalobcu 2 a teda osobou oprávnenou na dotknuté právne úkony, bola už právoplatne vyriešená v iných súdnych konaniach. Z kontextu záverov rozhodnutí súdov v citovaných konaniach, ktorých výsledkom boli rozhodnutia: že žalobca 1 je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 a že žaloba G. K., ktorou sa domáhal určenia platnosti svojho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu bola zamietnutá, z čoho a contrario vyplýva, že odstúpenie G. K. od predmetnej zmluvy je neplatné, je potom nevyhnutné logicky vyvodiť záver, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 bol už od prevodu obchodného podielu od 3.8.2004 zapísaného do obchodného registra dňom 13.8.2004 žalobca 1 (s prihliadnutím na to, ďalšie prevody obchodného podielu resp. iné zmeny v spoločnosti žalobcu 2 po tomto dátume v konaní tvrdené, ani preukázané neboli). Vzhľadom na to, že vyššie citované súdne rozhodnutia vo svojom kontexte nepripúšťajú iný ako vyššie definovaný záver je nesporné, že danými rozhodnutiami v ich výrokoch bola už právoplatne vyriešená predbežná otázka dôležitá pre preskúmanú vec a to tak, že jediným konateľom a spoločníkom žalobcu 2 bol od prevodu obchodného podielu dňom 3.8.2004 zapísaným do obchodného registra dňom 13.8.2004 žalobca 1, keďže odstúpenie G. K. od zmluvy o prevode obchodného podielu na žalobcu 1 bolo uzavreté ako neplatné. Odvolací súd sa pritom naviac pri riešení danej predbežnej otázky plne stotožnil s argumentáciou a závermi súdov v uvedených veciach, ako boli popísané vyššie.

V zmysle § 13 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Podľa ods. 2 ustanovenia tohto zákona o jednotlivých obchodných spoločnostiach a o družstve určujú štatutárny orgán, ktorého konanie je konaním podnikateľa.

Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti (s ručením obmedzeným) je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.

Ust. § 39 Občianskeho zákonníka zakotvuje, že je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, použitého na základe § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;...

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že štatutárnym orgánom a oprávneným konať v mene spoločnosti s ručením obmedzeným je jeden alebo viac konateľov. Z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že v období od 30.3.2004 až dosiaľ mala spoločnosť žalobcu 2 iba jediného konateľa, a podľa vyššie uvedených záverov súdov bol ním žalobca 1, hoci v rozpore s tým v obchodnom registri bol v

rozhodnom období v čase prevodu sporných nehnuteľností od 3.9.2004 do 8.12.2006 ako jediný konateľ nesprávne zapísaný G. K..

Z listinných dôkazov obsiahnutých v spise, ako i zo zhodných tvrdení účastníkov pritom vyplýva, že sporné nehnuteľnosti boli nadobudnuté spoločnosťou žalobcu 2 od spoločnosti B.O.F., a.s. zmluvou zo dňa 17.2.2006, pričom žalobcu 2 ako „konateľ“ pri jej podpise zastupoval G. K.. Zakrátko na to kúpnu zmluvou zo dňa 27.2.2006 uzavretou medzi žalobcom 2 ako predávajúcim pri podpise zastúpeným „konateľom“ G. K. a spoločnosťou Axton Development, s.r.o. so sídlom v Bratislave ako kupujúcim pri podpise zmluvy rovnako zastúpeným ako konateľom G. K., došlo k prevodu sporných nehnuteľností na spoločnosť Axton Development, s.r.o., Bratislava. Onedlho na to kúpnu zmluvou zo dňa 18.3.2006, ktorú uzavrel ako predávajúci spoločnosť Axton Development, s.r.o., Bratislava ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci, došlo k ďalšiemu prevodu dotknutých nehnuteľností. Žalovaný je dosiaľ zapísaný v katastri nehnuteľností ako ich výlučný vlastník.

Z tohto prehľadu vyplýva, že sporné nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobcovia domáhajú určenia výlučného vlastníctva žalobcu 2, boli rovnako nadobudnuté žalobcom 2 ako i prevedené zo žalobcu 2 na ďalšieho nadobúdateľa právnymi úkonmi pri ktorých bol žalobca 2 zastúpený ako konateľom G. K. a to v čase, keď podľa vyššie uvedených záverov G. K. nebol právne konateľom žalobcu 2, nebol teda štatutárnym orgánom oprávneným za žalobcu 2 konať. Jeho právne úkony preto nie je možné považovať za právne úkony žalobcu 2, ani za podpísané konajúcou osobou, v dôsledku čoho sú tieto právne úkony absolútne neplatné pre rozpor so zákonom, konkrétne s citovanými ust. § 13 ods. 1 a § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, s poukazom na § 39 a 40 Občianskeho zákonníka, aplikovaných s poukazom na § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka. Keďže potom vzhľadom na uvedené žalobca 2 v zastúpení G. K., ktorý nebol jeho konateľom, nielenže predmetné nehnuteľnosti predmetnou kúpnu zmluvou nemohol účinne previesť na nadobúdateľa, rovnako za toho istého právneho a skutkového stavu ich nemohol ani účinne nadobnúť od predchádzajúceho predávajúceho ako kupujúci. Tvrdenie žalobcov obsiahnuté v ich ostatnom písomnom vyjadrení v odvolacom konaní, že G. K. pri prevode vlastníctva zo spoločnosti B.O.F., a.s., na žalobcu 2 konal so súhlasom konateľa U. J. W. žalobcovia nijako bližšie nekonkretizovali (napríklad či konal na základe udeleného plnomocenstva) a na toto svoje tvrdenie nenavrhli ani nepredložili žiadne dôkazy. Na toto v konaní nepreukázané tvrdenie žalobcov preto nebolo možné prihliadať.

V tejto súvislosti sa odvolací súd s poukazom na nižšie uvedené nemohol stotožniť s námietkou žalobcov, že kúpna zmluva zo dňa 17.2.2006, ktorou boli dotknuté nehnuteľnosti nadobudnuté žalobcom 2, je platná a keďže jej platnosť účastníci vo svojej argumentácii výslovne nespochybnili, treba otázku platnosti tejto kúpnej zmluvy považovať za nespornú a preto nie je potrebné ju v konaní ďalej riešiť.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 120 ods. 3 O.s.p. ak nejde o veci uvedené v ods. 2 (na daný prípad sa nevzťahujúcom), súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

Citované ust. § 120 ods. 3 O.s.p. oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov, v dôsledku čoho súd nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré medzi účastníkmi nie sú sporné a môže ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Je ale nevyhnutné zdôrazniť, že ustanovenie oprávňuje súd osvojiť si iba skutkové zistenia podľa zhodných tvrdení účastníkov, avšak už nie ich právne stanoviská. Skutočnosť, či zo strany žalobcu 2 došlo k účinnému nadobudnutiu dotknutých nehnuteľností nie je ale otázkou skutkovou, ale právnou a preto neprichádza do úvahy osvojenie si tohto záveru súdom i ak by tvrdenia strán sporu boli v tomto zhodné, čo ale napokon žalovaný nepotvrdil, naopak vo svojom vyjadrení popiera, že by bol takéto tvrdenie v konaní predniesol.

Z cit. ust. § 132 O.s.p. vyplýva, že súd musí v konaní starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo a preto ak v priebehu daného konania vyšlo najavo a bolo preukázaným, že dôvody neplatnosti prevodu sporných nehnuteľností zo žalobcu 2 na tretiu osobu sa rovnako musia vzťahovať i na nadobudnutie týchto nehnuteľností žalobcom 2, súd túto skutočnosť nemohol odignorovať a prehliadnúť.

Vzhľadom na to, že vykonanie úkonu právnickou osobou v rozpore so zákonom, ako to bolo rozobraté vyššie, spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorá nastáva priamo zo zákona, pôsobí od začiatku a voči každému, súd musí na takúto neplatnosť prihliadať a vyvodzovať z nej dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti (ex officio). Keďže vzhľadom na vyššie uvedené závery žalobca 2 nemohol dotknuté nehnuteľnosti účinne ani nadobudnúť, i keď treba prisvedčiť tvrdeniu žalobcov, že nedošlo ani k ich účinnému prevodu zo žalobcu 2, nebolo možné žalobe vyhovieť a určiť, že žalobca 2 je výlučným vlastníkom daných nehnuteľností, v dôsledku čoho bolo potrebným žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Keďže v konaní bol dokázaný opak zápisu v katastri nehnuteľností vo v zvähu k vlastníckemu právu k dotknutým nehnuteľnostiam, výpis z LV ako verejná listina s poukazom na ust. § 134 O.s.p. potom účinne nepotvrzuje vlastnícke právo nadobúdateľov nehnuteľností nasledujúcich po spoločnosti B.O.F. a.s. a súd ním nie je viazaný.

Vychádzajúc zo zásady nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka), sú neplatné aj následné zmluvy týkajúce sa prevodov predmetných nehnuteľností. Len tým, že by následní nadobúdatelia konali v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností, čo ale dokazovaním ani nebolo preukázané, nemohli sa stať vlastníkami týchto nehnuteľností (porovnaj rozsudok Veľkého senátu NS ČR sp. zn. 31 Odo 1424/2006 z 9.12.2009).

K otázke vplyvu neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa už vyjadril i Ústavný súd SR v uznesení z 10.2.2010 sp. zn. I. ÚS 50/10. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet, v zmysle ktorej z nepráva nemôže vzniknúť právo. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol platne previesť. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, pokiaľ im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. O.z.). Dobrej viere, ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri. Nie je teda možné uprednostniť požiadavku právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere pred zásadou, podľa ktorej nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má.

Z vyriešenia týchto predbežných otázok týkajúcich sa prevodov sporných nehnuteľností potom vyplýva záver, že došlo k neplatnému prevodu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam nielen zo žalobcu 2 na ďalších nadobúdateľov, teda i na žalovaného, ale už i predtým na žalobcu 2.

Odvolačiaci súd sa nemohol stotožniť s argumentáciou prvostupňového, keď s poukazom na ust. § 131 ods. 1 a § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka uzavrel, že nevyužitím možnosti domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spôsobom a v lehotách ustanovených Obchodným zákonníkom došlo k nezvratnému zániku - preklúzii tohto práva, teda k strate možnosti domáhať sa podania určovacej žaloby, v rámci ktorej by bolo nutné posudzovať vyššie uvedenú otázku ako predbežnú, teda, že po márnom uplynutí zákonom stanovenej lehoty nemožno už preskúmavať platnosť uznesenia valného zhromaždenia a uznesenie (na základe ktorého sa stal štatutárnym orgánom žalobcu 2 G. K.) je preto potrebné považovať za platné a preto sa žalobcovia s poukazom na § 27 ods. 6 Obchodného zákonníka nemôžu dovolávať toho, že uvedené právne úkony zmluvy o prevode nehnuteľností, ktoré urobil G. K. v čase ich uzavretia zapísaných v obchodnom registri ako štatutárny orgán, nie sú platné a účinné. Je pritom pravdou, že žalobca 1 túto možnosť v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka ako „bývalý spoločník a konateľ“ v zákonom stanovenej lehote nevyužil, v dôsledku čoho by právo na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia o tom, kto je konateľom žalobcu 2 resp. rozhodnutia jediného spoločníka (§ 132 ods. 1 Obchodného zákonníka) zaniklo - prekludovalo sa. Odvolací súd je ale toho názoru, že postup podľa citovaného ustanovenia nebol potrebný, keďže rozhodnutie o tom, že jediným spoločníkom a konateľom žalobcu 2 mal byť od 2.9.2004 G. K., nebolo uznesením valného zhromaždenia, resp. rozhodnutím jediného spoločníka žalobcu 2 G. K., keďže podľa vyššie uvedených záverov súdov ním v tomto období nebol. Bol to iba úkon tretej osoby, ktorá v tom čase bola už bez akéhokoľvek vzťahu k spoločnosti žalobcu 2. Tento úkon - údajné rozhodnutie jediného spoločníka a konateľa - bol teda urobený osobou, ktorá nemala právomoc takéto rozhodnutie - úkon urobiť a preto tento jej úkon - rozhodnutie je potrebné považovať za nulitný, ničotný právny akt, ktorý nemôže mať

žiadne právne účinky a dôsledky. Keďže potom vzhľadom na uvedené právne neexistovalo žiadne uznesenie valného zhromaždenia, resp. rozhodnutie jediného spoločníka a konateľa spoločnosti žalobcu 2, nebolo potom dôvodným ani napádať jeho platnosť, keďže napádať platnosť možno iba úkonu, ktorý je existujúci - daný, a ani podávať návrh v zmysle cit. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nie je potrebné a ani možné domáhať sa neplatnosti úkonov urobených neoprávnenou nelegitimovanou osobou, ktoré sú nulité.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd už nepovažoval za potrebné osobitne sa vysporiadať s ďalšou, vzhľadom na vyššie uvedené zdôvodnenie už irelevantnou, argumentáciou žalobcov ani žalovaného predostretou v odvolacom konaní, keďže by to bolo nadbytočné a nemohlo by to zvrátiť vyššie uvedené závery odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcu 2 k dotknutým nehnuteľnostiam zamietnutá, ako vo výroku vecne správny, s použitím ust. § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešným žalobcom. Trovy odvolacieho konania žalovaného pritom spočívajú výlučne z trov právneho zastúpenia advokátom. Odmeny za poskytovanie právnych služieb upravuje vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len cit. vyhl.).

Keďže prvostupňový súd v uznesení, ktorým rozhodol o náhrade trov daného konania pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veci určenia vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam vychádzal zo skutočnosti, že predmetom konania nie je nehnuteľnosť, ktorú ako vec oceniť peniazmi možno, ale určenie vlastníckeho práva k nej, ktoré vlastnícke právo oceniť peniazmi nemožno, základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 cit. vyhl. určil ako 1/13 výpočtového základu, proti čomu namietal žalovaný v podanom odvolaní proti tomuto uzneseniu, bolo potrebným vysporiadať sa s touto otázkou.

Podľa § 9 ods. 1 citovanej vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Ust. § 10 citovanej vyhlášky upravuje tarifnú odmenu advokáta za zastupovanie v občianskom súdnom konaní, pričom v zmysle ods. 2, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. Pričom kurzívou vyznačená časť nadobudla účinnosť od 1.6.2010.

Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že za tarifnú hodnotu v danom konaní, v ktorom ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je potrebné považovať hodnotu daných nehnuteľností. Podľa citovaného ustanovenia vyhlášky je tak tomu nesporne s účinnosťou od 1.6.2010 a v zmysle záverov Ústavného súdu SR v Náleze sp. zn. I.ÚS 119/2012 zo dňa 16.5.2012 tak tomu bolo i pred touto novelizáciou. Ústavný súd z gramatického, logického a systematického posúdenia § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky v znení do 31.5.2010 vyvodil záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom daného súdneho sporu peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhrady trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje peniazmi oceníteľný a kedy nie. Nie je preto možné vychádzať z názoru, že daná situácia nie je právom regulovaná a že vždy, keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania peniazmi oceniť z hľadiska tarifnej hodnoty, podobne ako je to pri vyrubovaní poplatku za určovací návrh na začatie konania podľa zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Inými slovami explicitná úprava § 9 ods. 1 cit. vyhl. vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) cit. vyhl. a rovnako aj príslušných ustanovení Zákona o súdnych poplatkoch. Týmto rozhodnutím Ústavného súdu bola odstránená dovtedy panujúca nejednotnosť súdov Slovenskej republiky pri riešení tejto otázky.

Z uvedených záverov Ústavného súdu SR teda vyplýva, že i pred novelizáciou cit. § 10 ods. 2 vyhlášky za tarifnú hodnotu v konaniach o určenie vlastníckeho práva bolo nevyhnutné považovať hodnotu veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor. Obdobne danú otázku uzavrel i ÚS ČR vo veci pod sp. zn. II. ÚS 538/2010, kde judikoval, že i v prípade žaloby na určenie existencie právneho vzťahu k nehnuteľnosti je nutné pri výpočte náhrady trov konania advokáta podľa advokátskych taríf vychádzať z hodnoty tejto nehnuteľnosti a nie z toho, že predmetom sporu je vec peniazmi neoceniteľná, resp. zistiteľná len so značnými ťažkosťami. Na prekážku nie je, že v súdnom konaní hodnota veci zisťovaná nebola.

Hodnota nehnuteľností, o ktorých vlastníckeho právo v danom konaní ide je pritom 2.765.053,44 Eur podľa faktúry č. 0892006 zo dňa 28.6.2006, ktorou dodávateľ AXTON DEVELOPMENT, s.r.o., Bratislava predal nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu odporcovi za sumu celkom 83.300.000,- Sk, ktorá nebola v konaní spochybnená. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tejto sumy potom v zmysle § 10 ods. 1 cit. vyhl. je 5.957,65 Eur.

Žalovaný si prostredníctvom svojej advokátky uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu:

- za poradu s klientom vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku dňa 27.8.2012

v rozsahu 1/3 tarifnej odmeny v sume 1.985,88 Eur

- za vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti rozsudku zo dňa 3.9.2012 v sume 5.957,65 Eur

spolu 7.943,53 Eur

plus 20% DPH 1.588,71 Eur

odmena s DPH 9.532,24 Eur,

k čomu si uplatnil režijný paušál za dva úkony po 7,63 Eur spolu 15,26 Eur, spolu s 20% DPH t.j. 3,05 Eur 18,31 Eur. Spolu odmena a súvisiace náklady, všetko s DPH, 9.550,55 Eur.

Odvolací súd považoval trovy právneho zastúpenia žalovaného v odvolacom konaní za správne vyčíslené a poskytnuté 2 úkony z právnej služby (za účasť na vyhlásení rozsudku si advokátka žalovaného náhradu trov neuplatnila) za účelne vynaložené a preto žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania za 2 úkony právnej služby - porada s klientom vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku zo dňa 27.8.2012 v zmysle § 14 ods. 4 písm. a) cit. vyhl. v rozsahu 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny 5.957,65 Eur t.j. 1.985,88 Eur a za vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti rozsudku zo dňa 3.9.2012, za ktoré prináleží odmena v plnom rozsahu 5.957,65 Eur. Odmena advokátky žalovaného tak predstavuje sumu spolu 7.963,53 Eur, ktorá sa v zmysle § 18 ods. 3 cit. vyhl. zvyšuje o DPH, keďže bolo preukázané, že advokátka žalovaného je platiteľkou DPH, teda o sumu 1.588,71 Eur, odmena s DPH tak predstavuje spolu 9.532,24 Eur. Advokátke žalovaného vznikol v zmysle § 16 ods. 3 cit. vyhl. tiež nárok na tzv. režijný paušál ku každému z úkonov, ktorý v roku 2012 predstavoval 7,63 Eur, spolu 15,26 Eur, k čomu je rovnako potrebné v zmysle § 18 ods. 3 cit. vyhl. pripočítať 20% DPH t.j. plus 3,05 Eur, hotové výdavky a náhrady spolu s DPH tak predstavujú sumu 18,31 Eur.

Celkové trovy právneho zastúpenia žalovaného v odvolacom konaní potom predstavujú 9.550,55 Eur, ktoré súd zaviazal žalobcov 1 a 2 solidárne (§ 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka) zaplatiť žalovanému k rukám jeho právnej zástupkyne (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.